

варя като го пытать на неудобовразумительны онзи африканскый колоніалный языкъ: — *Мойто господарь, добро господарь, голъмо господарь, долларъ много има, жьлтищъ, много, много.* Другый-тъ му слуга, Ирландецъ родомъ, бѣ заповѣданъ да ся прѣструва глухъ. И двамата бѣхъ облечены въ златошиты дрехы, зеты съ киріѣжъ, държахъ въ рѣцѣтъ си жезлы съ златы топчета на върха нмъ и пристѣпвахъ важно.

Когато влѣзе Кора въ салона, заради хубость-тъ си, сичкытъ присѣтствующы додохъ въ иступленіе. И самъ си Аберфойль заппъ на неѣ прѣхласятъ. Придруженъ отъ ступанката на къщѣтъ, той обикаляше салона и ся здрависваше съ призованытъ. А когато доде близо до Кора ступанката ѣ го прѣдстави, а лордътъ извыка или подобръ изрева:— Господжа Кора Буттерфлай? О!

Туй *О!* което бѣше първата дума, която излѣзе отъ устата му, направи голъмо впечатлѣніе. А особенно Кора ся възволнува отъ удивителното туй вѣскличаніе и ся причерви, когато другытъ госпожы позавидѣхъ на честь-тъ ѣ. Единъ патрицій англійскій, който е видѣлъ въ *Бюскинѣсам-Паласе* (царскія англійскій палатъ) най-прочутытъ хубости на тритѣ цѣрства и самата царица Викторія да ся вѣсхити толкъсь отъ хубость-тъ на еднъ Американкъ щото да извыка *О!* Туй е чудо, което нито три пѣти не ся случава въ цѣль вѣкъ.